Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 52 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | 31 årg.
27 Dec. | Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 1914.

Lov och tacksägelse.

Ps. 103: 1—5.

ova Herren, min själ, och allt det i mig är love hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister, han som förlossar ditt liv från graven och kröner dig med nåd och barmhärtighet, han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver ung på nytt såsom en örn.“

Denna text innehåller en uppmaning till oss att lova Herren och hans heliga namn. Och vilka skulle väl lova Herren om icke ni, barn, som fått så mycket gott under den sköna julhögtiden och under hela det år, som nu ligger bakom oss?

Ja. tack, himmelske Fader, för allt gott, som kommit till oss ur din hand! Vi vilja lova ditt heliga namn för hälsa och kraft, för föda och kläder, som du skänkt oss under det gångna årets alla dagar! Tack även för föräldravård, för hem och fosterland och för att du med din allsmäktiga hand hittills värnat oss för krigets alla fasor, för dess sorg och nöd! Hjälp oss att aldrig förgäta din godhet och att aldrig förglömma att tacka dig!

Och när vi låta minnet gå igenom det flydda året dag för dag och stund efter stund, så se vi mycken synd i vårt liv. Men när vi i bönen till dig bekänt vår synd, då har du förlåtit oss alla våra synder och helat

alla våra brister. Tack, o Gud, för syndaförlåtelsens dyrbara nåd! Skänk oss även kraft att leva heligt och gott, såsom fromma barn ägnar och anstår.

Så ha vi många gånger varit sjuka under året, och graven har begärt oss till byte. Men Gud har förlossat vårt liv från graven, i det han skänkt oss hälsa och krafter på nytt samt krönt oss med nåd och barmhärtighet. Åh, vad vi ha mycket att tacka Gud för nu på årets sista söndag! Låtom oss knäppa våra händer och böja våra knän och av hela vår själ tacka honom för den hälsa och kraft han skänkt oss under år nittonhundrafjorton.

Men när vi nu avsluta detta år, äro vi icke samma varelser, som vi voro vid dess början. Gud har mättat vårt begär med sitt goda och förnyat oss till ande, själ och kropp. Du som är ett barn har under året växt till i förstånd och kunskaper, och genom Guds hjälp har du jämväl kunnat växa till i vishet och ynnest för både Gud och människor. Och likt Johannes döparen har du kunnat bliva stärkt till din ande. Har du växt till på detta härliga sätt under året, huru mycket har du då icke i dag att tacka Gud för.

Men du har ock helt säkert växt lekamligen och blivit större och kraftigare under detta år. Gud har mättat dig med sitt goda, så att dina armars kraft förökats, så att du nu kan arbeta med större uthållighet för att hjälpa mor och far, än du kunde det för ett år sedan. Din själ har vidgat sig, så att du kan fatta och famna mera av både jordiskt och himmelskt. Livet börjar bliva allt rikare och skönare för dig, och framtiden vinkar ljus. Åh, vad du har mycket att tacka Gud för!

Men om din tillväxt skall fortgå enligt Guds vilja och i raka linjer på Guds vägar, då måste du se på Jesus under bön och tillbedjan. Lägg din lilla troshand i hans starka frälsarehand och bed honom leda dig in och ut i det nya året och under alla kommande. Se in i hans frälsareögon och sök att i dem utleta hans vilja med hänsyn till ditt liv, då skall du växa såsom en ros i Saron och städse varda ung på nytt såsom en örn. "Ära vare Gud, vår Fader och Jesus, vår frälsare, och den Helige Anden, vår ledare i sanningen!"

J. B. Gauffin.

Varför skulle jag tacka?

Klockorna ringde till predikan. Det skulle bli skördefäst på eftermiddagen.

"Låt dem ringa", tänkte bonden, "det rör inte mig. Varför skulle jag tacka? Skulle det kanske vara, för att det eviga regnet har förstört min trädgård, så att potatisen är fördärvad, och den bästa frukten har blåst ner av stormen?" — Med en sur min tog han åter sin tidning och fortfor att läsa.

"Far, nu äro vi allesammans färdiga att gå i kyrkan", ropade hans lilla dotter från den öppna dörren. "Mor väntar ute i förstugan, hon sade, att jag skulle gå in med psalmboken. Här är den."

Han tog den i sin stora hand och lade den åt sidan. "Mor vet nog, att jag inte går med i dag", sade han.

"Varför inte, far?"

"För att jag varken kan eller vill skrymta. Men — det där förstår du inte,

barn. Gå du med mor i kyrkan. Jag stannar hemma, och därmed punkt."

Den lilla flickan stod där villrådig. "Men mor blir så bedrövad", sade hon

"Spring nu, annars kommer ni för sent", sade fadern vänligt.

Den lilla gick, men ett ögonblick därefter stod hon åter därinne med ett bedjande uttryck i sitt ansikte.

"Nå?" frågade fadern och smekte sin lilla älsklings huvud.

"Jo, mor skickade in mig. Du måste äntligen komma med — vi har så mycket att tacka för, säger mor — du också, far."

"Jaså, vad då?"

"Mor säger, att Gud givit oss så mycket gott. Du vet, den där gången, då jag låg sjuk, och alla trodde, att jag skulle dö."

Fadern blev plötsligt alldeles tyst. Ja, hon hade rätt, den lilla. Hon hade verkligen varit dödssjuk för ett halvt år sedan, och nu stod hon frisk och sund här framför honom. Hur hade han väl kunnat glömma det? Och nu tänkte han: "Är inte ett människoliv mera värt än en god skörd av potatis, havre och frukt? Och min lilla flickas liv till på köpet?"

Skamsen reste han sig, tog sin hatt och sin psalmbok och gick, följd av sin lilla glada älskling. Glädjen lyste i hans hustrus ögon, då hennes vanligen så gnatige man nu gick såsom förvandlad vid hennes sida.

De kommo i rätt tid till kyrkan, som var alldeles fullsatt.

"Offra Gud ditt tack och betala den högste dina löften. Åkalla mig i nödens tid, så skall jag höra dig, och du skall prisa mig."

Det var predikantens text. Den som icke glömmer Guds godhet, den är alltid villig att tacka honom. Ja, även för de förhoppningar, som icke gingo i uppfyllelse. De måste just vara för att bereda oss för de himmelska tingen. — Så talade den gamle predikanten.

På kvällen, när man kom hem från skördefästen, kände bonden ingen ånger, för att han hade följt de sina till kyrkan. Han visste nu, att han fått mycket gott av Gud att tacka för, ja — mycket, som han icke förtjänat.

Död i snön.

Med teckning.

Din bädd är så kall, lilla sångarevän,
du ligger på hårdfrusen driva,
jag ville dig väcka ur sömnen igen,
och värme jag dig ville giva.

Jag ville få vingen att lyftas på nytt
och föra dig upp emot ljuset,
men, ack, jag förstår ju, att livet har flytt,
och sångarehjärtat är fruset.

Jag ville dig tacka för allt, vad du gav
i vårens och sommarens tider,
jag ville dig tacka och reder din grav,
allt medan i hjärtat det svider.

Det blir mig så tungt, att du så skulle dö,
att du blivit lönad så illa!
Så vit och så kall är den hårdfrusna snö,
och du är så stilla, så stilla!

ELLA.

DÖD I SNÖN.

BOLLARNA ÄRO MJUKA.

Bollarna är mjuka.

Med teckning.

Bollarna är mjuka, och du är rädd ändå!
Säg, kan du ej förstå,
att det inte alls är nå'n fara?
Kom bara, kära mor,
och kom, du lille bror,
så rädda ska ni inte vara!

Bollarna är mjuka som silke och som ull,
och bara för den skull
är roligt att ha dem i handen.
Nu lyser sol på snö
och på den blanka sjö,
på skogen och bergen och stranden.

Bollarna är mjuka! — Åh, ser man bara på,
den här ska Martin få,
som kommer så morskt där i backen.
Han är en krigsman han,
så god som någon ann',
och sporrar han har uppå klacken.

Han är min store bror och bra som lekkamrat
och modig som soldat,
men nu, käre bror, kan det hända
du ska få känna på,
att jag är morsk också,
en duktig och käck liten Blenda!

ELLA.

Han ville ej sitta bland bespottare.

Det var en vacker höstdag, och många av stadsborna följde med spårvagnen ut till skogen för att njuta av den friska luften. Vagnen var just färdig att gå, då en dam med ett sjukligt utseende trädde in med sin lille gosse, som var omkring fem år. Hon såg sig förgäves om efter en plats. En herre lade märke till hennes förlägenhet och erbjöd henne artigt sin plats, som hon tacksamt mottog. Hon ville taga gossen på sitt knä, men en herre, som satt mitt emot henne, räckte med ett vänligt leende handen åt den lille och sade:

"Kom hit, min gosse, och sitt på mitt knä, jag kan lättare hålla dig än din mor."

Gossen såg frågande upp till modern, och då hon nickade samtyckande, sprang han glatt fram och antog den erbjudna platsen.

Den främmande herrn samtalade en stund med den lille. Han frågade honom om åtskilligt och var road av gossens kvicka svar. Snart fästes likväl hans uppmärksamhet vid en artikel i en tidning, som han nyss lagt ifrån sig. Han gav därför gossen några karameller och började ett samtal i politik med en herre, som satt bredvid honom. Men om en stund kommo de i strid med varandra, och den herrn, hos vilken den lille gossen satt, uttalade flera gånger en svordom.

Hittills hade gossen lugnt suttit hos sin nye vän, men då han hörde den första eden, ryckte han till och såg häpen på den främmande. Det kom tårar i hans stora, mörka ögon, han lade försiktigt ifrån sig klockan, som den främmande givit honom att leka med, gled sakta ned på golvet och skyndade sig till sin mor.

"Varför går du ifrån mig, min gosse?" sade den främmande. "Jag trodde, du tyckte om att vara hos mig — kom nu till mig igen, så är du en snäll gosse. Det kan hända, att jag har mera godsaker i min väska."

Men den lille höll fast i sin mor och drog sig undan den främmande herrns utsträckta hand.

"Det var då besynnerligt, vad är det-

ta för infall?“ sade herrn något retligt. “Kom nu och tala om, varför du gick ifrån mig.“

“Svara herrn“, sade modern. “Varför vill du inte sitta hos honom?“

“För att du har sagt, mor, att Gud inte vill, att vi ska sitta, där bespottare sitta.“

Den främmande såg bestört på gossen. Han rodnade starkt och rynkade pannan, det såg ut, som om han blivit ond. Modern var också förvånad, hon anade icke, att hennes gosse hade hört så väl efter hennes förmaningar.

“Jag hoppas då, att du inte kallar mig för en bespottare?“ sade den främmande, som knappt visste, om han skulle vredgas på den lille eller skratta åt honom.

Gossen lutade sitt huvud mot moderns axel, men svarade intet.

“Seså“, fortfor herrn, “kom nu hit och säg, varför du kallade mig för en bespottare.“

Den lille rodnade djupt och tårarna glänste i hans ögon. “Jag ville inte höra er svärja“, viskade han.

“Åhå, är det så? — Nåväl“, fortfor herrn, medan modern slog sin arm omkring gossen och sökte dölja sina tårar, “kom nu hit till mig igen, och jag lovar dig att inte svärja mera.“

“Om ni inte gör det“, sade gossen allvarsamt, “så skall jag hålla mycket av er.“ Han lät nu den främmande herrn lyfta honom upp på sitt knä igen, men man kunde tydligt märka, att det icke gjorde honom lika stort nöje som förut. Herrn märkte detta och kände, att han hade förlorat det oskyldiga och frimodiga barnets aktning, och man kunde tydligt se, att detta bedrövade honom.

Modern sökte nu förklara gossens handlingssätt. Hon sade, att hon varje morgon brukade läsa ett kapitel i bibeln och sedan göra tydligt för sin gosse meningen med det lästa. Sedan brukade hon också bedja tillsammans med honom. Då hon hade läst om bespottarne, hade hon också bland andra talat om dem som brukade svärja. — Gossen hade förstått henne och bokstavligen sökt följa hennes ord.

Gud give, att det må finnas många mödrar, som söka leda sina barn in på rätta vägen, såsom denna moder gjorde. Och give Gud, att många barn må komma ihåg mors förmaning lika väl, som denne lille gosse gjorde det!

Brev från Kina.

Till söndagsskolbarnen i Sverige.

Kära små vänner, Gud välsigne eder!

Det stora landet Kina ha ni säkert alla både läst och hört talas om. Många av eder ha nog också någon god vän, som är missionär därute. Ni torde också hört talas om Kuling. Det är en plats ungefär mitt i Kina och ligger mycket högt. Uppe på dessa höga berg samlas många missionärer varje sommar, för att vila en tid. Nere i dalen vid missionsstationerna är det mycket varmt under en del av sommaren.

Då alla Svenska missionsförbundets missionärer kommit upp till Kuling, samlas de till konferens, och en sådan har hållits även i år. Många beslut ha fattats, och ett av dessa tror jag skall glädja eder alla. Edra vänner, missionärerna inom Missionsförbundet, beslöto att genom mig sända eder alla en hjärtlig hälsning, och det är detta uppdrag jag nu vill fullgöra.

Vi tro, att många av eder äro intresserade av Kina, kineserna och deras barn, och vi hoppas, att ni dagligen bedja för dem. Det är ej många av de små i detta land, som äga de förmåner, som ni äga, såsom det att alltifrån barnaåren få

En liten djurvän.

Lilla Tora springer kring,
har så bråttom hela dagen,
ofta har hon någonting
att bestyra uti hagen,
där kalvarna dansa och smålammen leka,
än skall hon dem mata, än vill hon dem smeka.

Höns och gäss och ankor små,
kor och hästar hela raden,
bli så glada, när de få
smaka på de gröna bladen,
som hon uti korgen så gärna plär gömma,
och ingen utav dem hon brukar förglömma.

Hennes största favorit
det är ändå lilla Surre,
en kanin, en fin och vit,
lustelig och rolig kurre,
och vackraste bladen och läckraste biten
de sparas beständigt just åt favoriten.

ELLA.

höra talas om barnavännen Jesus. Deras föräldrar ha inte lärt att älska Jesus och kunna således icke tala med dem om honom. Då de skola lära sig bedja, få de falla ned framför en stor och ful avgud. Dessa avgudar äro i de allra flesta fall gjorda av lera eller trä och sedan förgyllda, men de kunna icke hjälpa dem.

Då de små kinesbarnen få höra talas om Gud och om Jesus, blir deras liv ljusare. I våra skolor vid stationerna ha vi ganska många gossar och flickor, och många av dem ha redan börjat tro på Gud. Dessa äro alltid med vid våra möten och i söndagsskolan. De tycka mycket om att sjunga. En sång, som de särskilt tycka om, börjar så här: "Jesus älskar mig, jag vet, helga ordet lär mig det."

Jag tror, att ni alla vilja vara med om att bedja för barnen i Kina, och hoppas, att ni också äro glada att få lägga en slant i missionssparbössan — eller hur? På detta sätt kunna ni alla vara med uti det stora arbetet att föra evangelium till detta land och dess millioner människor.

Gud välsigne eder alla!

Å Kinakonferensens vägnar
G. Tonnér.

Kuling i aug. 1914.

Deras änglar i himmelen.

Det lågade och brann och knastrade i hela byn. Vartenda hus stod i ljus låga. Människorna gräto och klagade. Många hade blivit innebrända, andra dödade av fallande stockar och ännu flera hade fallit för fiendens hugg och kulor.

I ett djupt dike utan vatten flydde en mor med sina två barn. Hon skyndade så fort hon förmådde. Det minsta barnet, den fem månader gamla Greta, sov på moderns arm, och den fyra år gamla Karin hade blivit mållös av förfäran.

Där åkermarken slutade, vidtog en skyddande skogsdunge. Varthän skulle hon nu fly för att undgå döden! Hon böjde sig ned bakom en skyddande buske, och bad: "Gud, vår fader i himmelen, du allsmäktige! Tack för att mina barn leva och att jag är hos dem och vid liv. O, se ned till oss arma, värnlösa och hjälp oss fram till fredliga bygder. Hjälp mig och bevara mig och mina små barn!"

Hon kände sig styrkt genom bönen och ägde i sin själ en förnimmelse av att Gud hört hennes nödrop. Hon fortsatte en gångstig längs skogskanten och skyndade framåt och framåt alltjämt, tills skymningen bröt in. Då började fyraåringen att kvida och klaga: "Mor, snälla mor, jag är så rysligt trött och hungrig. Jag orkar inte mer. Få vi inte vila än?"

"Snart, barnet mitt. Håll ut litet till. Snart träffa vi väl på några goda människor. Och tänk på, att Gud nog sänt sin ängel, som bevarat oss hela dagen."

Och lillan tyckte sig känna, att ängeln hjälpte henne att kunna gå med sina trötta, våta och frusna fötter ännu ett stycke. Mors arm, värkte också den av trötthet; den var nästan stel, och hon kände, hur den darrade och skälvde.

Plötsligt hörde hon hästtramp bakom sig. Hon lyssnade. De närmade sig. Då var det som en osynlig hand lett henne och barnen rätt in i en tät och mörk barrskog. Hon såg just ingenting, utan snavade mot stenar, tuvor och trädrötter, men hon föll inte, utan kom allt längre in i skogen och mörkret. Då hörde hon, att

DERAS ÄNGLAR I HIMMELEN.

ryttarne voro henne rätt nära på den stig hon följt under dagen. Men hon hörde ock, att de avlägsnade sig på den.

Lillan sov alltjämt på mors arm och Karin försökte följa med, men hon jämrade sig för varje steg. Molnen hade emellertid börjat skingra sig, och halvmånen lyste fram över grantopparna. I dess ljus fann den uttröttade modern en jämn och snöfri stig, som tydligen var en av böndernas vintervägar. Här inne var så tyst och så lugnt, ja, nästan varmt, tyckte hon. Bullret av hästar och ryttare var försvunnet. Då vågade hon sätta sig på en mossbetäckt sten med ryggen stödd mot en trädstam. Hon lade det lilla barnet i sitt knä och sträckte ut sina domnade armar mot himmeln:

"Tack, Gud!"

"Tror inte mor, att Gud kan bevara oss för de stygga karlarne, som kom efter oss på vägen?"

"Jo, mitt barn, vi äro i Guds beskydd. Vi få förtrösta på honom."

Då tog Karin av sig vantarna, lutade sitt huvud i mors knä, knäppte sina små händer och bad: "Gode Gud, bevara oss för alla onda människor, så att de inte komma och döda oss. Hjälp oss i Jesu namn. Amen."

"Amen", viskade mor, och "amen, amen" ljöd det stilla från alla håll i skogen, från trädens toppar och från de tindrande stjärnorna.

"Hörde mor?"

"Ja, jag hörde, mitt barn. Det är som om vi vore omgivna av alla himmelens änglar."

Nu fick lilla Greta sitt aftonmål av mor, och samtidigt åto de själva mjukt bröd, som mor ryckt till sig därhemma, innan de flydde. Och sedan de ätit och tackat Gud, bytte de ut sina våta strumpor mot torra, som mor också hade i knytet.

De kände sig styrkta och fortsatte sin vandring på den jämna skogsstigen. Visst värkte det i Karins fötter och i mors arm, men tron på Guds hjälp höll dem uppe.

Plötsligt vidgade stigen sig till en liten plan. Det var en gammal kolbotten, och vid sidan av den stod en nästan förfallen kolkoja. Mor lyfte upp den lutande dörren. Därinne fanns en brits av ohyvlade bräder, ett litet väggfast bord av samma slag och en liten ugn av tegel. Tak och väggar voro dock hela, och dörren slöt någorlunda tätt. Här skulle hon nog kunna stanna över natten och vila ut.

Hon lade ned sitt barn på britsen och lyfte upp Karin bredvid. Hon skulle se efter sin lilla syster, medan mor gick ut och bröt ris och torra ormbunkar. Dörren fick stå öppen och mor skulle gå så, att Karin skulle se henne. Men Karin förklarade, att hon nu inte alls var rädd, sedan hon hört änglarnas amen till sin bön.

Mor gick och kom snart åter med en börda mjukt ris och ormbunkar, gjorde bädden i ordning och lade lilla Greta på den. Hon skulle just gå ut att samla torrt ris från en vindfälld gran, då hon åter hörde hästtramp närma sig. Hon blev nästan stel av fasa, då en liten ryttarskara stannade därute på kolbottnen vid åsynen av den lilla kojan med dess öppna dörr.

En av ryttarne hoppade ur sadeln och ryckte upp dörren, som modern i förskräckelse dragit igen. Karin började gråta högt, när ryttaren frågade, vad det var för folk därinne.

"En mor med två små flickor från byn Welen, som brändes i dag på morgonen", svarade hon lugnt. "Jag och mina små frälstes genom ett Guds under", tillade hon.

"Gråt inte du, lilla barn", sade ryttaren vänligt, "vi ska nog hjälpa er att få ett bättre nattläger. Vi äro edra vänner."

Han skyndade bort till befälhavaren med besked. När han nämnde Welen och en mor med två barn, kastade sig en av ryttarne av hästen och skyndade fram till kolkojan, där modern stod i dörren, så att månens sken föll på hennes ansikte.

"Maria!" utropade ryttaren, "är det du och våra barn? Gud vare lov och tack för att ni leva!"

"Och du, Anton, att du kommer till oss och hjälper oss. Ja, Gud är sannerligen god emot oss."

Ryttaren slöt sin hustru i sin famn, lyfte Karin upp på armen och kysste henne, och hon klämde far så mycket hon orkade med sina små armar. Han måste också klappa sin lilla Greta, innan han underrättade löjtnanten om, att det var hans egen hustru och deras barn, som voro därinne i den förfallna kolkojan.

Officeren befallde Anton taga sin hustru och det lilla barnet framför sig i sadeln och en annan av ryttarne lilla Karin och återvända till byn, som de nyss lämnat. De skulle föra dem till Röda korset, där de kunde få den första vården, och sedan skulle de föras i säkerhet längre in i landet.

Innan den lilla truppen sattes i gång, frågade löjtnanten, om de sett några motståndare.

LILLE PI-TEH.

"På andra sidan skogen på vägen från Welen, tyckte jag mig höra dem."

"För nu de dina i säkerhet, Anton, och skynda se'n att hinna upp oss i skogsbrynet!"

Anton hälsade sin löjtnant, och så svängde hästarna av på vägen åt byn.

"Visst har Guds ängel lett edra steg in i den här lugna, tysta skogen", sade Anton till sin hustru, "ty eljes vimlar trakten av fiender."

"Ja, Gud vare lovad. Och så han styrkt oss, så att vi orkat gå hela dagen. Karin har varit outtröttlig."

Men nu sov hon i skötet på den främmande ryttaren, sov så gott, som hon brukade sova i sin lilla säng i hemmet.

Snart voro de framme i byn, där de blevo mottagna av de vänliga Röda-kors-systrarna.

"När ni nu vilat er en dag här, så res till din syster och svåger inåt landet, där ni kunna vara i trygghet och få fira jul i frid och ro. Hälsa dem kärt från mig."

Med dessa ord slet han sig ur hustruns armar, svingade sig upp i sadeln och galopperade bort tillsammans med sin kamrat. De hade nu bråttom. Men gång på gång under den snabba ritten yttrade denne:

"Anton, vi behöva då aldrig tvivla på att Gud ännu gör under."

Men Maria bad den kvällen så varmt för sin Anton, att Gud skulle låta sin ängel följa och bevara även honom. Och Rödakors-systern, som böjde knä bredvid henne, uttalade högt sitt amen till hennes bön.

Lille Pi-teh.

En skildring från Kina av missionär *Enoch Gillström.*

Med teckning.

Jag ville härmed presentera en liten kinesisk gosse för eder, små vänner. Ni se honom på fotografiet. Hans namn är Piteh, som översatt till svenska betyder Petrus. Han blev ej gammal, varför hans bedrifter i denna världen ej äro många. Men han var en liten snäll gosse, och därför är han älskad och ihågkommen. Ser han inte rar ut, där han sitter på stolen? Han var då blott ett år gammal. Hans högra hand synes vara missbildad, men det är den ej. Han rörde på den, då fotografiet togs.

Så fort han kunde tala, visade han ett stort förstånd, stor ödmjukhet och lydnad. Hände det någon gång, att han på något sätt förgick sig, var han alltid snar att bedja om förlåtelse. Om hans mamma då befallde honom gå och lägga sig på knä i någon vrå med pannan mot golvet, så gjorde han det villigt och låg där, till dess han fick löfte om att stiga upp. — Detta är nämligen ett vanligt straff för olydiga barn här i Kina.

En gång var en av hans kamrater icke snäll mot honom. Då frågade någon, varför han ej slog igen.

"Nej, jag är "ko-ko" — store bror — därför skall jag inte slå igen", svarade han.

Om hans mamma någon gång blev ond på hans pappa, kröp han gärna upp i hennes knä och lade sin lilla hand på hennes mun, så att hon ej skulle säga något.

En dag blev hans farfar ond över någonting. För att då få honom vid gott lynne igen, tog den lille gossen hans hand och sade: "Farfar, kom, ska vi gå ut och se på stjärnorna".

Han var mycket rädd om sina kläder. Fick han någon fläck eller lera på dem, vart han mycket ledsen, ty han ville vara ren och hel. En gång fick han en gammal hatt av en missionärstant. Då blev han mycket glad och bar den med stolthet, ty den var kommen från främmande land och var ej lik dem, som kinesbarnen i allmänhet bruka bära.

Hans levnadssaga är kort liksom hans levnad. Han hade ej fyllt fyra år, då hans levnadsdag på jorden var till ända. Men vi se, att han var en liten ovanligt snäll gosse. Han var ett gott föredöme för många.

Han blev sjuk i mässling, och i de kalla hus, som kineserna bebo, kunde han ej få den värme han behövde. Det blev blåsigt och kallt, och hans sjukdom förvärrades. Och en dag kom barnavännen Jesus och hämtade honom hem till sig. Nu står han med bland den frälsta skaran i himmelen och sjunger och lovar Gud och Lammet. Där skola vi få möta honom, då Herren hämtar oss hem till sig.

Tryckeri A.-B. Ferm, Stockholm, 1914.